

N:o 43.

Af Herr A. O. Wallenberg: *Om ändring i § 109 Regeringsformen och § 5 Riksdags-ordningen.*

Uti § 5 Riksdags-ordningen är lagtima riksdags varaktighet bestämd till fyra månader. Denna tidrymd utgör en tredjedel af året, och enär lagtima riksdag sammanträder hvarje år, hvilket enligt min uppfattning är riktigt och nödvändigt, så är en fyra månaders riksdag alldeles för lång och visserligen icke af behovet påkallad. Det nya representations-sättet förutsätter i högre grad än det äldre, att alla betydande frågor skola utarbetas och framläggas af regeringen. Det blir en ökad tidsvinst för regeringen om lagtima riksdags sammanvaro inskränkes till trenne månader. Det blir äfven för riksdagens ledamöter en tidsvinst om de endast tre i stället för fyra månader om året behöfva lemna sina hem och sina vanliga sysselsättningar. Ju längre de årliga riksdagarnes sammanvaro utsträcker, desto mera begränsadt blir det antal, bland hvilket valmännen kunna välja. Om tiden förkortas, så kunde också »ledighet från riksdagsgöromålen» väsendtligen begränsas. Riksdagens ledamöter äro visserligen icke öfver hufvud taget mera än tre månader af riksdagstiden mangrannt församlade. Att tiden kan förkortas ligger utom allt tvifvel; exempelvis må anföras, att nemligen en vecka vid riksdagens början förspilles med formaliteter. Riksdagsfullmakterna kunde per postu på förhand till justitie-statsministern insändas och deras granskning vara fullbordad den 15 Januari. Den så kallade andra bordläggningen har öfvergått till en blott formalitet, som gerna kunde borttagas. Då för öfrigt Konung och Riksdag gemensamt hafva rättighet besluta, att Riksdagens arbeten för någon viktigare frågas lösning utöfver den vanliga tiden kunna fortgå, utan annan påföljd än att någon tillökning i arvodet för Andra Kammaréns ledamöter ej må ega rum, så finnes intet hinder för införan-

det af den bestämmelsen, att lagtima Riksdag kan ej utan egen begäran upplösas förr än den varit *tre* månader tillsammans, hvilket då betyder, att de årliga Riksdagarnes arbeten på en tid af tre månader böra kunna afslutas.

Då jag nu går att föreslå förändring i bestämmelsen om tiden för lagtima Riksdags sammanvaro derhän, att den förkortas från fyra till tre månader, så förklarar jag på förhand, att jag härvid icke afser någon förändring i det arvode af 1,200 riksdaler, som för hvarje ledamot af Andra Kammaren enligt § 28 Riksdags-ordningen är bestämdt att utgå för hvarje lagtima riksdag. Jag är i allmänhet icke bland dem, som tro, att, när arvode blifvit i principen erkänt, detta bör nedprutas till det minsta möjliga. Lefnadskostnaderna i hufvudstaden hafva för öfrigt under den tid af tio år som förflutit sedan denna siffra bestämdes, förändrats derhän, att de, som, utan att vara här bosatta, tillfälligtvis vistades i hufvudstaden, kunde uppehålla sig för en kostnad af 300 riksdaler i månaden, då nu för samma tid och med åtnjutande af samma bekvämligheter fordras en kostnad af minst 400 riksdaler. Det är besparing af arbetskrafter jag afser, och min öfvertygelse är, att de allmänna frågorna med större intresse skulle omfattas, om arbetet vore något trägnare än det nu är. Dessutom ligger i sakens natur, att vi måste komma derhän, att regeringens förtänksamhet skall minska behovet af sådana framställningar vid riksdagen, hvilka kunna hänföras till rubriken »allmänna besvär».

På grund af hvad jag anfört, tillåter jag mig vördsamt föreslå:

att Riksdagen behagade för sin del besluta sådan ändring i § 109 Regeringsformen och § 5 Riksdags-ordningen, att tiden för lagtima riksdags sammanvaro bestämmes till 3 månader i stället för nu stadgade 4 månader samt att § 23 Riksdags-ordningen underkastas den jemkning som af detta förslag påkallas.

Om remiss till Konstitutions-Utskottet för grundlagsenlig behandling anhålles.

Stockholm den 12 April 1873.

A. O. Wallenberg.